

ת"פ 58060/11/18 - מדינת ישראל נגד מ ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58060-11-18 מדינת ישראל נ' ש

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל - יחידת תביעות המאשימה

ירושלים, ע"י עו"ד עינת מירז

נגד

הנאשם

מ ש ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק, עבירה של תקיפה סתם של בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק, ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 28.09.18 בלילה, נכנס הנאשם לדירה בה הוא התגורר עם המתלוננת שהייתה נשואה לו באותה עת. הוא פנה למתלוננת ואמר לה שהוא אינו רוצה אותה יותר, ומיד בסמוך החל להכותה ללא הרף במכות אגרוף לפניה ולגופה. לאחר מכן, הוא תפס את המתלוננת בידו האחת, ובידו השנייה איים עליה באמצעות סכין שאחז, כשהוא אומר לה: "אני לא רוצה לראות אותך, ואם תהיי אני יהרוג אותך". לאחר מכן עזב הנאשם את הדירה. נטען, כי כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בפניה ובצווארה.

3. נטען, כי למחרת היום, הגיע אחיו של הנאשם לדירה כשהוא אוחז בידו חפץ חד. המתלוננת שהבחינה בו, נעלה את הדלת בפניו, התחבאה בדירה והתקשרה לבני משפחתה על מנת שאלו יסייעו בעדה. בהמשך, הגיעו לדירה אחיה של המתלוננת, וכשהמתלוננת החלה לרדת לעבר אחיה, התקדם לעברה אחיה של הנאשם כשהחפץ החד בידו ואמר לה שלא תיקח עמה את שלושת הילדים שלה ושל אחיו, הנאשם (שהיו באותה עת בני ארבע, חמש, ותשעה חודשים). נוכח איומים אלו הותירה המתלוננת את הילדים בידי אחיו של הנאשם (להלן: "האירוע הראשון").

4. עוד נטען, כי בסמוך לחודש ספטמבר 2018, הכה הנאשם את המתלוננת בפניה, כשזו אוחדת את בנם התינוק

בזרועותיה. לאחר מכן, נטל הנאשם את בנם התינוק ולקחו עמו לבית הוריו המתגוררים בסמוך. לאחר זמן, שב הנאשם לדירה והמשיך להכות את המתלוננת, דבר שגרם לה חבלה בפניה (להלן: "האישום השני").

5. עוד נטען, כי עוד קודם לכן, במהלך חודשי ההיריון של המתלוננת עם בנם הקטן, בין התאריכים יוני 2017 ומרץ 2018, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה והכה אותה בפניה. כתוצאה ממעשים אלו, חשה המתלוננת כאבים בגופה ורצתה לפנות לרופא. ואולם, הנאשם מנע זאת ממנה (להלן: "האישום השלישי").

הנאשם כפר במיוחס לו.

6. מטעם המאשימה העידו, המתלוננת, אביה (להלן: "האב"), שני אחיה ומוכתר הכפר בו היא גרה. מטעם הנאשם העידו, מלבד עדותו שלו, גם שני בני משפחתו, סבו מר א ש וקרוב משפחה נוסף מר מ ש

דין והכרעה

7. מדרכם של מעשי אלימות בתוך המשפחה, שהם נעשים בתוך ד' אמותיו של הבית, כשהעדים לאירוע הם רק בני המשפחה המעורבים בו. כך גם במקרה זה. שאר העדים עמם הצטיידו כל אחד מהצדדים, לא היו עדים לאירוע, וכל שהעידו היה מפי השמועה. כל אחד מהעדים היה מקורב לאחד מהצדדים ובעדותו הוא תמך בעמדת קרובו. איני סבור כי ניתן להעדיף את העדות של מי מקרובי המשפחה שהעידו, ומה גם שכאמור, לא היה בעדויותיהם כדי לשפוך אור על האירועים השונים שבכתב האישום. אדרבה, מה שכן ניתן ללמוד מעדויות אלו הוא, כי היחסים בין הנאשם והמתלוננת לא היו טובים, ללא קשר לאלימות מצדו של הנאשם, גם אם הייתה כזו, והיו ביניהם מחלוקת סביב הגירושין. אפילו מעדותו של המוכתר מחמד אבו חוסין, קרוב משפחתה של המתלוננת, עלה כי הבעיה הייתה נעוצה בכך שהנאשם לא היה מעוניין להמשיך בנישואין אלו (עמ' 23 לפרוטוקול, שורה 14).

8. כך, שלמעשה, גם במקרה זה, עומדות שתי גרסאות זו כנגד זו - גרסת המתלוננת לפיה הנאשם היכה אותו כמפורט בכתב האישום אל מול גרסת הנאשם שאירוע האלימות לא ארע.

9. ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את גרסת המתלוננת אשר מסרה, לדבריה, גרסה רציפה, עקבית ובלתי מוקצנת. ומאידך, גרסת הנאשם הייתה בלתי הגיונית וחלק לא מבוטל ממנה הועלה לראשונה רק בבית המשפט. ואולם, בסופו של יום, לאחר ששמעתי את העדים, בחנתי את עדויותיהם מספר פעמים, ועיינתי בחומר הראיות כולו, אני סבור כי לא הורם הנטל להוכיח באופן ברור, וודאי לא באופן שאינו מותר ספק סביר, שיש להעדיף את גרסת המתלוננת כי האירועים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, אכן התרחשו, על פני גרסתו של הנאשם המכחיש התקיימות אירועים אלו. הן גרסת המתלוננת והן גרסת הנאשם, אינן נקיות מקשיים, כפי שאפרט, ומכל מקום אי אפשר לומר שגרסת המתלוננת עדיפה ברמה הנדרשת בהליך פלילי.

10. באשר לאישום הראשון, המתלוננת סיפרה כי הנאשם שב הביתה מבית הוריו, ומיד כשנכנס הוא החל לצעוק

עליה, לקלל אותה ולהרביץ לה. היא פחדה מאוד ושאלה אותו לפשר מעשיו. בשלב זה, הוא אחז בה בצווארה בידו האחת, ובשנייה אחז בסכין ואיים עליה. הוא צעק עליה שהוא אינו רוצה אותה, וכי הוא שונא אותה, ואז - עזב את הבית והלך. היא ציינה כי הנאשם נתן לה סטירות לפניו, אחז בה ודחף אותה. לדבריה, הנאשם עזב את הבית מיד לאחר מכן כשהוא נוטל עמו את מכשיר הטלפון הנייד שלה כדי שהיא לא תוכל לשוחח עם איש ולהזעיק עזרה. המתלוננת הוסיפה, כי הנאשם אמר לה שלא תהיה בבית כשהוא יחזור אליו ושתלך להוריה. או אז היא התקשרה לאביה, סיפרה לו מה קרה ולאחר מכן אחיה באו ולקחו אותה לבית ההורים. לדבריה, כתוצאה מחניקתה בידי הנאשם, נותרו סימנים על צווארה.

11. ברם, המתלוננת כלל לא זכרה לומר באיזו שעה הדבר ארע. ורק לאחר מספר שאלות שהופנו אליה בעניין זה, השיבה, מהוססת, כי הדבר ארע אחר הצהריים או שמא בערב. על אף חומרת האירוע, היא לא ראתה לנכון להימלט מהבית להוריה, ואף לא ראתה לנכון להתקשר אליהם. רק למחרת היום, כך לדבריה, היא התקשרה לאביה. כשנדרשה המתלוננת, בחקירתה הראשית, לשאלה מדוע לא ניגשה למשטרה, או למצער התקשרה למשטרה מיד כשהנאשם עזב את הבית, ומדוע לא התקשרה למשפחתה, השיבה כי הנאשם נטל את הטלפון שלה והלך. כשנשאלה כיצד היא הצליחה אפוא, להתקשר לבני משפחתה בשעות הבוקר של יום המחרת, שעה שלא היה לה טלפון, השיבה כי כשהיא התעוררה בבוקר, היא הבחינה בפלאפון על השולחן. כנראה, כך אמרה, הנאשם שב לבית בלילה, החזיר את הטלפון, ויצא ממנו, מבלי שהיא שמה לב לכך. עדות זו הועלתה על ידה לראשונה, רק במהלך הדיון, ועל פניו היא נשמעת בלתי סבירה - מדוע ישוב הנאשם שנטל את מכשיר הטלפון שלה, כפי שלדבריה הוא עושה תמיד, אל הבית, רק כדי להשיב את הטלפון, יניחו בבית ויעזוב את המקום. בפרט, שלפי הטענה הוא הזהיר אותה לעזוב את הבית ולא להיות בו כשהוא יחזור אליו.

12. גם באשר לאמירתו של הנאשם, כי עליה לעזוב את הבית ולשוב לבית הוריה, הועלו שתי גרסאות בדברי המתלוננת, האחת, כי רק בבוקר הנאשם התקשר אליה ואמר לה שהוא לא רוצה לראות אותה ושתצא מהבית, ואם לא תעשה זאת, והוא יראה אותה - הוא ירצח אותה. והשנייה, כי כבר בלילה הדברים נאמרו לו על ידו (וכפי שהדברים מצוינים גם בכתב האישום). גם האב בעדותו ציין, כי בתו סיפרה לו שהנאשם איים עליה ואמר לה "**מחר**, את צריכה ללכת להורים שלך" ((ההדגשה אינה במקור - א.ס., עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 11)). כשהועמדה על הסתירה בדבריה, השיבה כי הדברים נאמרו לה על ידו פעמיים, האחת בערבו של יום 28.09.18, ולמחרת הנאשם שב על הדברים בטלפון, טלפון, שהנאשם הגיע לבית אך כדי להשיבו לידי המתלוננת.

13. המתלוננת גם לא הזכירה בדבריה ולו פעם אחת מתן אגרופים, כפי שנטען בכתב האישום, ולמעשה על אף שלדבריה עד היום ישנם סימנים על צווארה כתוצאה מאחיזת הנאשם בה ואימו עליה בסכין (עמ' 16 לפרוטוקול, שורה 14), איש לא הבחין בסימני מכות על גופה מאותו אירוע ועד היום. לא אחיה שבאו לקחתה לבית ההורים. לא אביה. ואף אין לכך כך תיעוד רפואי.

14. למעשה, גם דבריה בעדותה, כי הנאשם היכה אותה פעמים רבות, ולא פעם נשאר על גופה סימנים כתוצאה מאלימות זו, כשלפעמים הסימנים היו ניכרים על פניה ופעם אחת עינה התנפחה, לא זכו לתיעוד כלשהו או לעדות על קיומם. גם האב - על אף שהוא היה מודע למכות בזמן אמת, שכן לדבריו בתו שיתפה אותו בכך - אישר, כי מלבד פעם אחת, הוא לא הבחין בסימני אלימות על המתלוננת. טענת המתלוננת, כי לא הראתה לאביה, או מי מבני משפחתה, את

סימני המכות על גופה, כדי לא לגרום להם עצב (עמ' 16 לפרוטוקול, שורה 6), תמוהה, נוכח העובדה כי היא עצמה, כמו גם האב, ציינו כי היא הייתה מערבת את האב תמיד באירועי האלימות כלפיה, וההנחה היא כי אם ערבה אותו באלימות הייתה מציגה בפניו את הסימנים לכך. מכל מקום, את הצער שביקשה למנוע מאביה היא לא מנעה שעה שהגיעה לביתו וסיפרה לו על האלימות.

15. גם אחיה של המתלוננת, שהם אלו שראו אותה ראשונים אחרי האירוע מושא האישום הראשון, ציינו בעדויותיהם, כי אינם זוכרים שהמתלוננת אמרה להם דבר כשפגשו אותה בבית אודות אלימות שנקט כנגדה הנאשם. הם גם ציינו כי הם לא הבחינו בסימני אלימות על גופה. מוחמד אמנם ציין כי הוא הבחין באחותו כשהיא מפוחדת מאוד לאחר שילדיה נלקחו ממנה והאח א ציין כי אחותו בכתה. ואולם, משעה שנטען כי ילדיה נלקחו ממנה על ידי אחיו של הנאשם, אפשר שמשום כך היא הייתה מפוחדת ובוכייה. האח א, אף ציין כי ידע תמיד על בעיות שהיו בין הנאשם ואחותו, אך כשנשאל מה היו הבעיות השיב "לא משהו מיוחד" ולא הזכיר כלל אלימות. גם קרוב משפחה של המתלוננת שלדבריו נטל חלק בסולחה לא אמר כי שמע דבר אודות איום בסכין, שהוא אחד מהדברים המשמעותיים, אם לא המשמעותי ביותר, בגרסת המתלוננת.

16. המתלוננת אישרה, כי במסגרת הודעתה הראשונה במשטרה, היא נתבקשה להביא עמה מסמכים רפואיים ותמונות שיש בהם כדי לתמוך בטענותיה כנגד הנאשם, ברם, המסמך היחיד שהיא הביאה היה בדיקת לב שהיא עברה בשנת 2016 (נ/1). היא אישרה גם, כי בדיקה זו נעשתה בשל לחצים מהם סבלה, אך טענה כי הלחץ הנפשי נגרם בשל מעשי הנאשם (עמ' 17 לפרוטוקול, שורה 1). מלבד אמירה זו, לא היה בידיה להציג תיעוד כלשהו לתמיכה בטענות אודות האלימות שהנאשם הפנה כלפיה.

17. אל מול זאת, הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו וטען כי מדובר בשקר. לדבריו, ביום 28.09.18 לא קרה בינו לבין המתלוננת דבר. הוא ציין, כי בימים שקודם לכן נעשתה סולחה בשל טענות של המתלוננת כי הוא היכה אותה, טענות שלדבריו אין בהן ממש. לדבריו, בסיום הסולחה, לאחר שהנוכחים בה הבינו כי אין ממש בטענותיה של המתלוננת, היא הייתה צריכה לשקול במשך יומיים-שלושה אם היא מעוניינת להמשיך לחיות אתו, אם לאו. הוא הוסיף, כי ביום 29.09.18 הוא נתן למתלוננת כסף על מנת שהיא תלך לקופת חולים, ולאחר שביקרה בקופת חולים היא שבה הביתה. לאחר מכן עזבה מסיבה לא ידועה. לדבריו, היחסים בינו לבין המתלוננת היו טובים, אלא שאביה היה לוקח אותה לביתו ללא סיבה. פעמים, האב התלונן על כך שהוא אינו נותן לה כסף ומטעם זה הוא לקח אותה אליו.

18. בצדק נטען, כי אין לראות בגרסתו באשר למעשיו ביום 29.08.18 גרסה כבושה, שכן האירוע הנטען היה ביום 28.09.18, למועד זה הנאשם נדרש בחקירה ולא הייתה כל סיבה שהוא יתייחס מעצמו ליום שלמחרת האירוע. אכן, הסברו כי לא פרט על כך במשטרה בשל כך שהתקשה להתבטא בעברית אינו עולה בקנה אחד עם העובדה כי הוא נחקר בשפה הערבית. גם לא ניתן לגרסתו כי היחסים בינו ובין המתלוננת היו טובים, הסבר מניח את הדעת לעזיבתה של המתלוננת את הבית. אך בשאלות אלו אין די כדי לקבוע כי גרסתה של המתלוננת עדיפה על גרסתו של הנאשם.

19. באשר לאירוע השני, סיפרה המתלוננת, כי הנאשם שב מבית הוריו כשהוא עצבני וטעון כלפיה, כפי שהיה בדרך כלל כשחזר משם. הוא צעק עליה, ובנם הקטן שנבהל מהצעקות החל לצעוק ולבכות. בתגובה, הנאשם נטל מזרועותיה

את הילד והלך לבית הוריו. המתלוננת ציינה, כי מיד שהוא הלך, היא נעלה את דלת הבית כדי למנוע ממנו לחזור ולהרביץ לה. גם בפעם הזו, הנאשם נטל עמו את הטלפון שלה. ברם, הוא שכח את הטלפון הנייד שלו, והיא השתמשה בו כדי להתקשר להוריה. למעשה, בעדותה ביחס למקרה זה, המתלוננת לא ציינה כי הנאשם היכה אותה, ומכל מקום גם במקרה זה, אין כל עדות של מישהו שהבחין בסימני אלימות על גופה של המתלוננת.

20. באשר לאירוע השלישי ציינה המתלוננת כי גם בפעם זו, הנאשם הגיע עצבני "כמו משוגע", והוא דחף אותה וגרם לה כאבים. היא ציינה בפניו כי היא בהריון וכי גופה כואב, אך הדבר לא עניין כלל את הנאשם.

21. הנה כי כן, אין מחלוקת כי חלף זמן רב ממועד האירוע הנטען ועד הגשת התלונה. ההסבר שניתן לכך, הן על ידי האב והן על ידי המתלוננת, היה כי התקיים משא ומתן בין הצדדים וניסיון לעשות סולחה (עדות האב בעמ' 7 לפרוטוקול, שורה 32 ועדות המתלוננת בעמ' 13, שורה 8). ברם, באותה מידה שיש בכך כדי להסביר את ההשתהות בהגשת התלונה, אפשר שהתלונה נולדה כפועל יוצא מהכישלון של המשא ומתן, ומהתעקשותו של הנאשם להתגרש מהמתלוננת כגרסת עדי המאשימה או בשל רצונו של אבי המתלוננת להשיב את בתה לביתו כגרסת עדי הנאשם.

22. ב"כ המאשימה ביקשה לתמוך את גרסת המתלוננת בעדות האב אודות הדברים ששמע מבתו לאחר האירועים השונים, וזאת על יסוד הוראת סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, המכשיר עדות על אמרת אדם שנעשה בו, לפיהטענה, מעשהאלימות, כחריג לכלל בדבר אי קבילותה של עדות מפי השמועה. לפי הטענה, האב העיד על דברים שהמתלוננת אמרה לו אודות מעשי האלימות שהנאשם נקט כלפיה, בסמוך לאחר מעשי האלימות, או בהזדמנות הראשונה שהייתה לה להתאונעל מעשי אלימות אלו.

23. ברם, ככלל, אמירותיו של האב היו כלליות ולא התייחסו למועד ספציפי, כל שציין היה כי שמע מבתו שהנאשם מתנהג כלפיה בצורה שאינה ראויה ומרביץ לה. גם בהתייחס לאירוע הספציפי, המתייחס ליום 28.09.18 (האישום הראשון), ציין האב, כי בשיחת הטלפון שלה אליו, בבוקר שלמחרת האירוע הנטען, היא רק אמרה לו שיבוא לקחתה כי "יש בעייה" (עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 16). היא לו אמרה לו בהזדמנות זו, גם אם היא ראשונה, כי הנאשם נקט באלימות כלפיה. לא זו בלבד שאיני סבור כי בנסיבות אלו, מקרה זה בא בגדרי סעיף 10 לפקודת הראיות; אלא שכאמור, העובדה כי המתלוננת לא אמרה דבר לאביה בסמוך לאירוע, ביום 28.09.18, על אף שלפי הנטען היא שיתפה אותו במעשי אלימות חמורים פחות שהנאשם נקט כלפיה, מערימה קושי בקבלת גרסתה.

24. באשר לאישום השלישי, האב העיד במפורש, כי שמע על האירוע מבתו רק בחלוף מספר ימים מהאירוע (עמ' 8 לפרוטוקול, שורה 6), ופשיטא כי עדותו אינה באה בגדרי סעיף 10 לפקודת הראיות.

25. רק ביחס לאירוע אחד, שאת מועדו לא ידע האב לומר, הוא ציין כי בתו התקשרה אליו מיד לאחר האירוע וציינה בפניו כי הנאשם הכה אותה ולקח את מכשיר הטלפון שלה, אך שכח את הטלפון שלו וכך היא יכולה הייתה להתקשר אליו ולבקש את עזרתו. הוא סיפר כי הגיע לבית, וכשבתו פתחה לו את הדלת, הוא הבחין בסימן אדום על פניה. ברם, בד בבד, באותה נשימה שהוא העיד על כך שבתו אמרה לו שהנאשם עזב את הבית והיא סגרה את הדלת

והמתונה לו שיבוא לסייע לה, הוא גם סיפר כי כשהגיע לבית, הנאשם שהה גם הוא בבית, סיפר כי פעל על פי דברי אמו שאמרה לו להכות את המתלוננת והביע את צערו על כך. לסתירה זו - לא ניתן הסבר.

26. יוער גם, כי האב ציין שהנאשם הוא זה שאמר לו כי אמו מבקשת ממנו להרביץ למתלוננת (עמ' 9 לפרוטוקול, שורה 20), שעה שהמתלוננת ציינה כי מעולם הדבר לא נאמר לה על ידי הנאשם.

27. יובהר, איני סבור כי גרסת המתלוננת אינה אמת. כל שנאמר הוא כי לא ניתן להעדיף את גרסתה על גרסת הנאשם, ברמה הנדרשת בהליך פלילי, וכי נוכח כל האמור, לא ניתן לומר כי אפשר לקבוע מעבר לספק סביר כי הדברים שפורטו בכתב האישום אכן אירעו.

כפועל יוצא מכך, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' שבט תש"פ, 05 פברואר 2020, במעמד המתייצבים.